

ครั้งที่ 3

นกแก้วพูดได้เพราะปากคอเราะราน นกห่านป่านกนางแอ่นสนทนาล้ำลึกถึงจิตคน

อรหันต์จิ้งงเสด็จประทับทรงวันที่ 17 มีนาคม 2524 ความว่า :-

ร้อยพันทุกกิ่งก้าน	ป่านเกิด จากกอ
จิตอยู่เนื่องวิญญาณ	ตราบไซร์
ต่างจากอรุปรหม	ทั่วภพ
ทุกช่องหัวบ้านไซร์	จิตล้วนพุทธ โปรดสวรรค
หมั่นฝึกใจตั้งให้	เห็นจิต สงบ
เพียรไม่ไหวัญญาณเป็น	สัตว์พร้อม
อย่าผลัดเริ่มเมื่อแก่	ธรรมเริ่ม
เพราะผู้ทำผิดพร้อม	เริ่มล้วน แต่วัยรุ่น

อรหันต์จิ้งง : ชาวโลกได้รับร่างมนุษย์ ได้ชื่อว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ ที่จริงก็มักได้รับขบถย่องเช่นนั้น ; สามารถตัดเสื่อผ้าได้สร้าง บ้านเรือน รถมยนต์ เรือยนต์ โทรทัศน์ เครื่องเสียง สิ่งอยากได้ พร้อมมูลยังสามารถเปลี่ยนแปลงได้ทุกวัน ดูอย่างสัตว์ชิ เกิดมาก็มีอยู่ชุดเดียวจนตาย ภายของมันก็เต็มไปด้วยขน จะเห็นว่าการเกิดเป็นคนนั้นโชคตีมหาศาล ถ้าหากว่ายังไม่ประพฤติน ให้เป็นคนดีทำผิดศีลธรรม ทำร้ายคนอื่น กระทำเยี่ยงสัตว์ ประพฤตินให้ต่ำลง สักวันหนึ่งก็ต้องเปลี่ยนหน้าหมอน ลดตัว ลงไปสู่สัตว์เดรัจฉาน วันนี้ฉันจะพาหยาเชิงไปเยี่ยมเยือนสัตว์

พูดขึ้นมาก็แปลกใหม่ทั้งคนและเทพสามารถพูดคุยกับสัตว์ได้ ชาวโลกจำนวนมากไม่เชื่อถือ เห็นว่าเป็นสิ่งโกหกไร้สาระ คิดเช่นนี้เป็นารคิดผิด ลองดูในสวนสัตว์ที่ครูผู้ฝึกสัตว์ชิมิไซเป็นการปรับความเข้าใจกันหรือ หรือละครสัตว์และสัตว์ทะเล เวลาแสดงมันสามารถเข้าใจคำพูดของคนได้ ปลาสามารถเข้าใจคำพูด รู้จักเครื่องหมายของมือที่แสดงออก พวกมันกระฉับกระเฉงมากด้วยการสอนที่พิเศษ คนยังไม่สามารถทำได้เลย มันกับคนก็เหมือนกัน ต่างก็มีวิญญาณ ชาวโลกไม่ควรดูถูกพวกมัน หนังสือเล่มนี้กำลังจะบอกท่านว่า ต้องนับถือเพื่อนที่ดีของมนุษย์ เพื่อส่งเสริมตนเองให้เจริญก้าวหน้า อย่าให้ละอายพวกมัน โดยเฉพาะอย่าไปทำชั่วเป็นอย่างยิ่ง ทำความเดือดร้อนต่อสังคม ก่อกรรมทำชั่ว ถ้าคิดแต่จะให้ร้ายคน ทำร้ายคน โกงคน แย่งชิงคน ช่มชืดคน ด่าคน ฆ่าคน ปรักปรำคน ตีคน ทำลายล้างคน อย่างนี้จะนับว่าเป็นคนหรือหรือ? แบบนี้เรียกว่ามิใช่คน ถูกขนานนามว่า หน้าคนใจสัตว์ หรือคนร่างสัตว์ ถ้าคนถูกเรียกอย่างนี้ถึงวาระอันตรายนแล้ว มีทางตายแล้วไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานเป็นแน่แท้ ตรงกันข้าม ชาวโลกที่มีใจรักคน ช่วยเหลือคน อุปการะคน โปรดคน ตักเตือนคน คนก็จะยกย่องว่าเป็นคนดี ถ้าหากจิตคนเป็นจิต โพรสัตว์ คนแบบนี้ภายหน้ามรณะลงก็จะไปเกิดเป็นอริยชน เทวดาและอรหันต์ บุญบารมีบรรลุนิรันดร์ก็จะเลื่อนสูงขึ้น บาปหนัก ก็จะตกต่ำลง คนและสัตว์แบ่งกันที่ตรงนี้แหละ ท่านทั้งหลาย

คิดจะเลื่อนขึ้นหรือตกต่ำลงละ พวกท่านล้วนแต่มีปัญหาติดฉลาด คงไม่อยากเป็นนกในกรงหรือคนๆ ทุกคนย่อมรักอิสระเสรี ไม่อยากถูกจองจำ ถ้าเช่นนั้นก็ต้องไม่ทำบาป จะได้ไม่ต้องถูกจองจำในคุกตาราง นายหยางเซินขึ้นดอกบัวเกิด วันนี้จะพบสิ่งแปลกใหม่

หยางเซิง : ผมได้นั่งเรียบร้อยแล้ว ไม่ทราบว่ามันจะไปไหน?

อรหันต์จี้กง : รอบประเดี๋ยวเจ้าก็รู้ เราออกเดินทางเกิด.....อ้าวถึงแล้ว เราเข้าไปในร้านขายนกกันเถอะ

หยางเซิน : ที่นี่เหมือนอนน กวงฟู เมืองไถจง

อรหันต์จี้กง : ไม่ผิด! เธอดูร้านนี้มีนกนานาพันธุ์ ถูกขังในกรงเหล็กเต็มไปหมด จอแจยิ่งนัก

หยางเซิง : แต่ละกรงเหมือนเป็นแต่ละบ้าน พวกมันดูเหมือนสามี-ภรรยา ลูก ๆ มีบางพวกดูแล้วเหมือนเพื่อนฝูง ทำไมมาอยู่ด้วยกัน

อรหันต์จี้กง : เพราะมีกรรมเกี่ยวข้องกันอยู่ เธอต้องค่อย ๆ พิจารณา ฉันจะได้เสกเป่าให้พวกนกได้ระลึกถึงชาติก่อนจะได้คุยกันได้สะดวก

หยางเซิง : นำอัครจารย์ พออาจารย์เสกเสร็จ กรงนกอันนี้กลายเป็นห้อง ๆ หนึ่ง พวกเขาสวมใส่เสื้อผ้าหลากสีกำลังรับประทานอาหารอยู่ บางคนก็กำลังพักผ่อน แต่ว่าไม่มีเก้าอี้

มีแต่ท่อนไม้อ่างน้ำกับอาหารเท่านั้น ไม่มีห้องน้ำ ถ่ายตามสบาย มันไม่มีอนามัย

อรหันต์จิ้ง : ในกรงนกนี้ก็เหมือนบ้านของพวกเขา เพราะฉะนั้น มักได้รับเชื้อโรคบ่อยครั้งทำให้เจ็บป่วย มนุษย์อยู่ดีมีสุข กินดี ก็มีอนามัย ไม่เหมือนการกินของพวกนก น้ำดื่มมักเจือปนด้วย อุจจาระปัสสาวะ คนอาศัยอยู่ในที่ดี มีเก้าอี้โซฟาจะนั่งนอน ก็สบาย พวกนกก็พักในป่าบนกิ่งไม้ และสายไฟฟ้า แม้มีรัง อยู่ก็เป็นเศษหญ้าใบไม้ กินอยู่ที่อยู่ในที่ ๆ เดียวกัน ความเป็นอยู่ อย่างนี้มีโซ่ได้รับกรรมหรือ? วันนี้ฉันพาหยางเซิงมา พบพวกนก สามารถไต่ถามความในใจเขาได้ เธอไต่ถามได้แล้วละ

หยางเซิง : พี่นก! ทำไมต้องมาอยู่ในกรงละ ช่วยเล่าสาเหตุ ให้ฟังหน่อยได้ไหม ใช้โอกาสนี้สร้างบุญกุศล

นกแก้ว : ฉันใส่ชุดเขียว ปากสีแดงของนกแก้ว ฉันก็คิดไม่ถึงจะเปลี่ยนเป็นอย่างนี้ ฉันชาติก่อนเป็นแม่บ้านคนหนึ่ง เพราะฉันนิสัยชอบพูดจาดินทมิฬให้ร้าย ทำลายผู้อื่น เป็นความสามารถของฉัน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนจะต้องไม่ถูกกับเพื่อนบ้าน ถ้าหากบ้านไหนมีเรื่องเข้าใจผิดกันหน่อย ฉันก็พูดเพิ่มพินเพิ่มไฟ ทำให้เขาเป็นปากเสียงกัน มีครั้งหนึ่ง ภรรยาของคนข้างบ้าน กลับไปเยี่ยมแม่ พ่อดีมีเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งมาเยี่ยม ฉันเห็นสามีเธอยิ้มหัวเราะต่อกันแล้วยังทานอาหารด้วยกัน พอวันรุ่งขึ้น

ภรรยาเขาก็กลับมา ฉันก็พูดกับเธอว่า ตอนเธอไม่อยู่บ้าน สามีเธอพาผู้หญิงมา รู้สึกจะมีอะไรกันอยู่หนา ด้วยเหตุฉะนี้ สามี-ภรรยาคุณนั้นก็เลอะเทอะกันใหญ่ ทำให้เกิดหย่าร้างกันขึ้น ต่อมาสามีก็ลุ่มใจมาก และเสียใจตายไป ยังไม่แค่นี้ เพราะฉัน ทำการค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ การค้าไม่ดี เลยค่าฟ้าแข่งดิน ตลอดชีวิตทำกรรมไว้ไม่น้อย พอตายลง ยมบาลโกรธมาก ค่าฉันทำลายสามี-ภรรยาคนอื่น ชอบสร้างเรื่องโกหก โทษฟ้า โทษดิน ถูกจองจำในนรก 10 กว่าปี พอพ้นโทษก็มาเกิดเป็น นกแก้ว มีปากสีแดง สามารถเรียนพูดภาษาคน พูดไม่หยุดปาก ชีวิตอยู่ในกรงเล็ก แม้จะไม่อดอยาก แต่ก็บินออกไปไหนไม่ได้ จิตใจอึดอัด ท่านอรหันต์มาวันนี้จะช่วยฉันพ้นออกไปได้ไหม?

อรหันต์จิ้ง : อาฮ้า! เธอมีชีวิตอยู่ที่นี้ก็เคยชินอยู่แล้ว ตอนนี้มีแต่ตึกสูงทั้งนั้น ปล่อยเธอออกไป เธอก็หากินไม่ได้ ฉันนะ เมตตาคาจิต ปล่อยเธอออกไป ไม่ใช่ปล่อยชีวิต กลายเป็นปล่อยไปตาย เธอควรจะรู้ตัวเองดีกว่า ใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ไป เธอได้บอกชีวิตบาปแต่ปางก่อนเพื่อทำหนังสือ “วงเวียนกรรมของสัตว์โลก” ช่วยเตือนชาวโลก มีบุญคุณ ฉันจะจดบันทึกไว้ เมื่อถึงอายุขัย ก็สามารเกิดเป็นคนได้อีก ก็มอบรับกรรมไปเถอะ จงพอใจ ในความเป็นอยู่นั้นเถิด

หยางเซิง : ที่เหลือยังมีกนานาพันธุ์ ที่จริงพวกเขาได้รับ กรรมอะไร?

อรหันต์จิ้ง : วิญญาณนกก่อนข้างเบา ไม่จำเป็นต้องเป็นคน

มีบ้างที่เกิดจากตะวันจันทรารับกันเกิด เพราะฉะนั้นเขาก็สามารถบินได้อย่างเสรีในนภากาศ เพราะว่าตะวันจันทรารับกันเกิดพลังงานใหญ่ พาดินสามารถให้กำเนิดวิญญาณได้มาก พวกนกเหล่านี้ เมื่อไม่ได้สร้างบาป ก็จะไปเกิดเป็นคนต่อไป และถ้าได้บำเพ็ญเพียร พวกลูกศิษย์ของอรหันต์ทั้งหลาย ก็มาจากสัตว์ก็มีมาก พวกมันสามารถอยู่ร่วมกับอรหันต์ได้ แสดงว่าสรรพสัตว์มีวิญญาณ เพียงต้องเพิ่มการฝึกฝน ก็สามารถพ้นจากวัฏสงสารได้ ปัจจุบันมนุษย์ชาติยิ่งเกิดยิ่งเยอะ ดังนั้นทุกประเทศจึงให้วางแผนครอบครัว มีคนถามว่า ที่แท้คนมาจากไหน ? ทำไมยิ่งเกิดยิ่งมาก ? วันนี้ฉันจะเฉลยปัญหานี้ การเกิดของสรรพวิญญาณยิ่งเกิดยิ่งก้าวหน้า พวกสัตว์นับวันลดน้อยถอยลง เพราะคนยิ่งนับวันยิ่งฉลาดขึ้น ความเป็นอยู่ก้าวหน้ามาก ยิ่งเบียดเบียนพวกสัตว์อ่อนแอกว่า พวกนี้ก็ถูกรุกรานอยู่เรื่อย ๆ พวกมันก็เลยกลับชาติมาเกิดเป็นคน จึงสามารถมีชีวิตอยู่ได้ประชากรเพิ่มเพราะอย่างนี้แหละ คนสมัยนี้เป็นสัตว์มาเกิด นิสัยของสัตว์ยังไม่หมดไป พฤติกรรมของคนปัจจุบันนี้จึงตกต่ำลง ส่วนใหญ่เป็น “หน้าคนใจสัตว์” สร้างแต่สิ่งชั่วร้าย ประชากรเพิ่มมากขึ้น ความพยายามของมนุษย์ชาติก็ไม่หยุดนิ่ง จึงมีผู้บำเพ็ญเพียร เพื่อที่จะเลื่อนฐานะให้สูงขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง ซึ่งทางศาสนจักรบอกไว้ว่า มีสวรรค์มีแดนสุขชาติพุทธเกษตร แต่ทว่าในแดนเหล่านี้ต้องมีวิญญาณที่สะอาดบริสุทธิ์เท่านั้นที่ไปถึง

หยางเซิง : เพราะเหตุนี้เอง

อรหันต์จี้กง : ตอนนี้อมาพิจารณาดู (กงเหย่เจียน) เจ้าคุณก่ห่านป่าถามตอบคำถาม 5 ข้อ) เพื่อเอามาเป็นสาระในการทำหนังสือ “วงเวียนกรรมของสัตว์โลก” ลูกศิษย์ท่านของจื้อ (กงเหย่เจียน) บุคคลนี้เข้าใจภาษาสัตว์จำนวนมาก โดยเฉพาะเข้าใจภาษานกได้ดี มีวันหนึ่ง นายกงตี้ มีเวลาว่างเดินเล่นอยู่ในบริเวณบ้าน ณ ที่ศาลาเล็ก ๆ เห็นนกห่านป่าตัวหนึ่ง พักอยู่ริมสระ ขณะนั้นก็มีคนนางแอนด์บินมาเกาะอยู่บนกิ่งไม้จึงถามนกห่านป่าว่า (ท่านที่ห่านป่า จากกันนาน ไม่ทราบที่ท่านสบายดีหรือไม่?) นกนางแอนด์ถามอยู่หลายครั้ง แต่นกห่านป่าก็ไม่ตอบเลยสักคำ นกนางแอนด์ก็มีอารมณ์โกรธขึ้นมาร้องไปว่า (ท่านที่ห่านป่าช่างไร้มารยาท ฉันถามตั้งหลายครั้ง ไม่ตอบแม้แต่ครั้งเดียว) นกห่านป่ารีรอสักครู่หนึ่ง ก็ตอบล้อเล่นว่า (เสียงแมลงบนต้นไม้ค้อยในห้องโถงเสียงหมึกก็ดำ น้ำใสไหลนองทั่ว กนมมีศักดิ์นั้นพูดจาซ้ำ) นกนางแอนด์เลยพูดว่า (เธอกำเนิดอยู่บนยอดหญ้าเขียว เลี้ยงปากด้วยปลายข้าวคนอื่น ปากก็ใหญ่แต่ลำคอเล็ก ฉันกับเธอนั้นเหมือนกัน จะหาศักดิ์ศรีที่ไหนเล่า?) นกห่านป่าตอบว่า (ฉันแม้ไม่มีศักดิ์แต่ก็รู้หลักวินัยสามประการ คือกษัตริย์เป็นหลักของขุนนาง พ่อเป็นหลักของลูก สามีเป็นหลักของภรรยา) ข้อเหล่านี้เป็นหลักวินัยสามประการ กษัตริย์ตรัสต่อขุนนางด้วยเกียรติมารยาท ขุนนางปฏิบัติหน้าที่ต่อกษัตริย์ด้วยความจงรักภักดี เป็นพ่อของคนต้องมีเมตตาจิต เป็น

ลูกของคนต้องกตัญญูสำคัญยิ่ง ภรรยาต้องนอบน้อม สามีย่อมต้องมีศักดิ์ศรี สามีย่อมทำหน้าที่ ภรรยาทำหน้าที่ สมัยก่อนมีกษัตริย์นามว่า จ้าวหวัง ไม่มีทศพิธราชธรรม ราษฎรได้รับภัยพิบัติ ต่อมากษัตริย์ผู้หวังได้ให้ขุนนางเยี่ยงจื่อหย่า ไปสะสางความไร้ศีลธรรมนั้น ราษฎรได้รับความร่มเย็นเป็นสุข ราษฎรก็ได้ช่วยราชวงศ์โจวให้ยาวนานกว่าแปดร้อยปี แบบนี้ก็คือ กษัตริย์เป็นหลักของขุนนางละ อีกสมัยหนึ่งมีขุนนางคนหนึ่งชื่อ กันสื่อเอี้ยน บ้านเมืองฝนไม่ตกสามปีซ้อน อยู่มาวันหนึ่ง บังเอิญมีพายุฝนตกใหญ่ กษัตริย์เลยถามกันสื่อเอี้ยนว่า (วันนี้ฝนตกขนาดหนัก สามารถตีค่าเป็นเงินเท่าไร) นายกันสื่อเอี้ยนนิ่งไม่ตอบ กษัตริย์ทรงพระพิโรธมาก มีรับสั่งให้กันสื่อเอี้ยนกลับบ้าน พรุ่งนี้เข้าต้องตอบคำถามใหม่) พอกลับมาบ้านไม่พูดไม่จา ลูกชายกันหลอสังเกตเห็น จึงถามพ่อว่า (บิดากลับจากวัง ทำไมหน้าหน้าีวก็ขมวด มีเหตุอันใดหรือควรบอกให้ลูกรู้ เพื่อช่วยกันคิดแก้ไข อาจเป็นไปได้) พ่อพูดว่า (ลูกรัก! พ่อเข้าวัง วันนี้ เหนือหัวรับสั่งถามเรื่องฝนตก มีค่าเป็นเงินทองเท่าไร? พ่อนิ่งตอบไม่ถูก เหนือหัวทรงกริ้วรับสั่งให้กลับบ้าน พรุ่งนี้เข้าวังให้ตอบเหนือหัว ด้วยเหตุนี้จึงกลุ้ม) ลูกชายจึงพูดว่า (เรื่องเล็กแค่นี้ไม่ควรทุกข์ใจ) พ่อพูดว่า (ลูกรัก! พรุ่งนี้ถ้าไม่มีคำตอบให้เหนือหัว ชีวิตทั้งครอบครัวก็คุ้มไม่อยู่ เรื่องแม้เล็กน้อย ลูกมีคำตอบหรือใจ) ลูกตอบว่า (บิดาท่านทำไมไม่ตอบว่าอิฐบนกำแพงเปือก 1 ก้อน

พื้นดินก็เปือกลิกห้านิ้ว ข้าวในนาเมื่อสุกปลั่ง ทั่วพื้นพสุธาตั้งทองคำ ผ่นนั้นนับค่ามิได้) พอนายกันสื่อเอี้ยนได้ฟังดังนั้น ทำให้ดีใจยิ่งนัก กล่าวว่า (ลูกรักมีปัญญายิ่งนัก ถ้าเป็นอย่างนี้ พ่อก็ไม่เป็นห่วง) พอตะวันส่องฟ้ากันสื่อเอี้ยนก็เข้าเฝ้ากราบทูลเหนือหัวตามลูกชายบอก เหนือหัวฟังแล้วพอพระทัยมาก ตรัสว่า (เมื่อวานทำอะไรไม่รู้ แล้ววันนี้รู้ได้อย่างไร) กันสื่อเอี้ยนทูลตอบว่า ลูกชายเป็นคนบอก เหนือหัวเลยถามต่อว่า ลูกชายปัญญาดีป็นี้อายุเท่าไร? กันสื่อเอี้ยนทูลตอบว่า อายุ 12 ปี เลยมีรับสั่งให้เอาลูกชายเข้าเฝ้า และทรงถามลูกชายกันสื่อเอี้ยนว่าจะปกครองแผ่นดินอย่างไรดี กันหลอทูลตอบว่า ข้ากระหม่อมปฏิบัติพ่อด้วยความซื่อสัตย์กตัญญู พ่อก็ปฏิบัติต่อลูกด้วยความรักเมตตา ประเทศชาติก็เช่นเดียวกัน กษัตริย์กับบิดาเหมือนกัน คุณธรรมขจรชื่อกระจ่าย ความซื่อสัตย์กับความกตัญญู ความเจริญรุ่งเรืองและเกียรติยศ ไม่ต้องตามหามันมาเอง ความชั่วร้ายไม่ต้องขับไล่ มันหนีไปเองเช่นกัน เหนือหัวได้ยินดังนั้น รู้สึกชื่นชมมาก แต่งตั้งให้นายกันหลอเป็นขุนนาง นี่แหละคือบิดาปฏิบัติต่อลูกละ กาลครั้งหนึ่งในสมัยขุนซิว กษัตริย์จี๋หวังอยู่ในท้องพระโรงต้อนรับเจ้าจากประเทศราชสิบแปดประเทศ เข้าถวายเครื่องราชบรรณาการ มีประเทศจีน ถวายพิณทำด้วยหย้า และประเทศอู่ ถวายไข่มุกไว้ราศี ส่วนประเทศฉอ ถวายไข่มุกเรื่องแสงยามราตรี ขณะที่กำลังรับถวายอยู่นั้น กษัตริย์จี๋หวังมีนางสนมนางหนึ่งชื่อ อู๋ เอี้ยนสี่ มีสติปัญญา

เหนือมนุษย์ มีหน้าตาแปลกประหลาดแต่มีคุณธรรมสูงส่ง สามารถใช้ธรรมกล่อมเกลาคู่อื่นได้ ประเทศทั้งสิบแปดยังยอม ถ่อมตนถวายของมีค่า ต่อมาภายหลังคนพูดว่า นี่เป็นเพราะสามี เป็นหลักของภรรยาละ

นกนางแอ่นพูดว่า (หลักวินัยสามประการพูดจบ แล้ว หลักธรรม 5 ข้อเป็นอย่างไร?) นกห่านป่าตอบว่า (เหียน : คือ ความมีพรหมวิหารสี่หนึ่ง : อี้ : คือความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นสอง ตี : ความมีปัญญา สาม หลี่ : ความมีคารวะต่อผู้อื่น อ่อนน้อมตามควรแก่ฐานะของแต่ละบุคคล สี่ และ ห้า ชิน : คือ ความมีสัจจะทั้งกายวาจาใจ รักษาเวลา คำพูด) นกนางแอ่นถามต่อไปว่า ขอลาหม่นน้อยกว่าแบ่งแยกกัน อย่างไร? นกห่านป่าตอบว่า ถ้าท่านได้ยินเสียงร้องของมัน ย่อมไม่กินเนื้อของมัน เห็นมันมีชีวิตก็ต้องไม่อยากให้มันตาย อันนี้เป็นหลักพรหมวิหารสี่ ถ้าสามีตายลงก่อน ภรรยาควร สงวนตัวไม่แต่งงานใหม่ เพื่อรักษาความซื่อสัตย์ คนโตออกหน้า คนรองบินตาม ทั้งโตและเล็กต้องมีระเบียบ อักษรเลขหนึ่ง ก็ดูเรียบร้อยไม่สับสน อันนี้คือความมีคารวะ มีมารยาท จะบินขึ้นหรือร้องเรียก จะพักจะกิน และต้องเข้าใจการเกิดการตาย บำเพ็ญเพียรทำแต่ความดี อันนี้หมายถึงผู้มีสติปัญญา จากไป ในฤดูใบไม้ผลิ ก็กลับมาในฤดูใบไม้ร่วง จะมาจะไปก็ไม่ผิดพลาด เวลา อันนี้หมายถึง ความมีสัจจะ ฉันทกับพวกเธอนั้นต่างกัน พวกเธอนั้นกินหนอนเป็นอาหาร ไม่มีจิตเมตตา จะว่ามี

พรหมวิหารสี่ได้อย่างไรกัน ถ้าสามีตายก่อน ภรรยาแต่งงานใหม่ อันนี้จะมีความซื่อสัตย์ได้ไหม ไปแอบดูหญิงชาวบ้าน จะมีมารยาทได้ใจน? มัวแต่สนใจเพื่อนเล่นของลูกชาย ไม่เข้าใจ กฎแห่งกรรม ไม่ยอมตั้งใจประพฤติกรรมดี ไป ๆ มา ๆ หลง ๆ ลืม ๆ ไม่รักษาเวลาอย่างนี้จะเชื่อได้ไหม? ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เป็นหลักธรรมของ 5 ข้อ ถ้าหากเธอไม่รับรู้และไม่สนใจและไม่สำนึกผิด อย่างนี้จะว่าอย่างไร? นกนางแอ่นฟังแล้วก็ไม่มี คำตอบ ไม่รอช้ารีบบินจากไป ท่านทั้งหลายได้ฟังการสนทนา ของนกทั้งสอง ต้องเข้าใจให้ลึกซึ้ง คำพูดได้สอนคนไว้มาก วินัยสามธรรมห้าเป็นหลักการดำรงความเป็นคน เป็นมรรค ให้คนเดิน เป็นหนทางขึ้นสู่สวรรค์ เธอจะเรียนแบบใคร เชื่อแน่ว่า ทุกคนต้องคิดเป็นคนดี ให้คนสรรเสริญ

หยางเชิง : ท่านอาจารย์เล่าเรื่องต่าง ๆ นี้ ล้วนมีธรรมะลึกซึ้ง พวกนกยังบรรยายธรรมได้ ชาวโลกชอบพูดถูกพูดผิด มีคน บางคน ตนเองไม่เป็นคนดียังชี้คนอื่นชั่วได้ ก็เหมือนการพูดคุย ของนกทั้งสอง

อรหันต์จี้กง : สามัญชน ชอบพูดถูกพูดผิด ไม่รู้จักสงวนตน ใจอคติ เป็นคนต้องสงบปาก กล่าวแต่ธรรมะจะได้ไม่ต้อง ไปเกิดเป็นพวกนก ชาวโลกควรจะสงบปากสงบคำ ปากถือศีล ยังเอ่ยปากทำลายคน ก่อกรรมทำเข็ญ พูดไม่หยุดปาก คำพูด ปลิวว่อนเหมือนนกแก้วในกรงขัง เพราะไม่ยอมให้ชาวบ้านอยู่สุข วันนี้พอแค่นี้ก่อน รีบกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอรับกระผม.....

อรหันต์จิ้ง : ถึงเซ็นเต๋อถึงแล้ว หยางเซิงลงจากปทุมทิพย์ได้แล้ว
วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม